

AY RI LIŞ

ÇAĞAN
IRMAK

Roman

Çağın Irmak İzmir'in Seferihisar ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi'nin Radyo Televizyon ve Sinema bölümünden mezun oldu. Denizi, ağaçları, sinemayı, müziği ve edebiyatı çok sevdi. Şimdiye kadar birçok senaryo yazıp filme çekti. 2023 yılında yayımlanan *Gözümde Deliler Taştı* yazarın ilk öykü kitabıdır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Gözümden Deliler Taştı

AYRILIŞ

Yazan: Çağan İrmak

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2024 / ISBN 978-625-6210-02-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

AY RI LIŞ

ÇAĞAN
IRMAK

 Doğan
Kitap

Yan yana durabilenlere...

"Gene geçti o adam bak. Daha öğlen olmadı üçüncüye geçti."

"Bizim eve de baktı mı geçerken?"

"Baktı gibi sanki. Az bir kafasını kaldırır gibi oldu. Sen görmedin mi ki? Aynı yere bakmıyor muyuz?"

"Ben kabristanın selvilerine dadanan koca kargalara dalmışım. Nasıl da semirmişler bak mevtaları gagalaya gagalaya."

"Deme öyle. Mahsus diyorsun. Deme öyle."

"ABİ!"

"Abi. Deme öyle."

"Korkuyor musun? Ne şekil baktı o adam peki? Şüpheli mi baktı?"

"Bilemedim ben şüpheli mi? Hem baktıysa da görmemiştir ki bizi. Perdemizden sebep. Kalın ya ondan. Delikleri de ufak."

"Görmez olur mu hiç? Bu perde neyi saklar a avanak? Öldürecek bizi o adam. Ondan baktı."

"Deme öyle abi. Hem sen görmedim demedin mi? Neden böyle dersin şimdi?"

"Fikrimce gece olunca gelip öldürür bizi. İyicene el ayak çekilince.... Öfff hemen de koyuver figanı. Ağlama be. Sus! Latife yapmaya da gelmiyor sana. Ulan kafasız elli kere dedim. Ulak o ulak. Gececek tabii geçmesin mi? Zırlama karı gibi."

“Tamam. Sustum. Bağırma abi. Ben kafasında fesi olmayınca... heybesi de yoktu... bilemedim ondan.”

“Hava sıcak, terlemiş herif. Fesi elinde geçti.”

“Çekilsek mi artık camın önünden? Yetişmez mi? Çok durduk.”

“Az daha bakıalım. Hem sen demedin mi perdemiz kalın diye.”

“Yoruldum ama ben.”

“Öf tamam yürü hadi.”

“Sağol abi. Hadi o vakit.”

“Allah’ın cezası ahmak. Dönmek için dört adım geriye döört! Üç yetmez. Senelerdir belleyemedin mi kafasız? Bir gün hızlıcana bir döneceğim, çarpıvereceğim seni duvara o olacak.”

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Tığ işi, kalın perdelerin güneşli günlerde bile odalarını sakladığı, içeriyi aşikâr etmemeyi becerdiği bir konaktı Batuhan ile Baturgan'ın onların isimleriyle anılmayan konağı. Kallavi iplikler güneşin tam tepede olduğu yaz vakitlerinde bile içerisini olduğundan daha da karartır, vazifeşinaslıklarıyla görene parmak ısırtırlardı. Işığı arkalarına alıp da duvarlara bahsettikleri aslından daha büyük çiçek desenleri ise bir can şenliği olurdu görenlere. Ama bu letafeti görenler de iki elin parmağını geçmemişti neredeyse. Onlar da onca koşturmanın, onca hayhuyun müsaade ettiği kadar, şöyle bir bakıp işlerine güçlerine dönerlerdi. Geleni gideni olmasa da kerameti kendinden menkul bir mücadelenin dinmediği bir konaktı onlarınki.

“Batuhan bak. Sabah kapının oradaydı bu çiçek. Şimdi tavana kadar yürümiş. Melek Anne'nin Karagöz oyunu gibi.”

Oğlanların hayal meyal hatırladıkları anneanneleri Pembe Hanım kızı gebe kaldığında, evvela sevinmiş sonra da başlarına gelecek felaketi bilmiş gibi bu perdeleri işlemişti. Bir hissikablelvuku ile gidip en kalın iplikleri bularak, evin içini dışarıdaki meraklı gözlerden ve nazarlardan saklamak istemişti. Tutulan dizlerini açmadan, ağrıyan başını ovmadan, dökülen göz nuruna hayıflanmadan, kunt mermerden heykeller gibi oturup her odanınkini tek tek bitirmişti.

Konağın bulunduğu kadirşinas sokak da perdelerin mukaddes bir sırrı sakladığına inanmış ve onlarla gizliden kavilleşmiş gibi bu mahremi korumaya gayret ederdi. Yaz günü tek bir esintiyi esirger, mendil kadar gölgeyi çok görürdü geçenine. Senelerin kahrını çekip aşınmış, yağlı siniye dönmüş taş yol, Horasan harcı sıvanmış hamamın kubbesi ile el ele verip öyle bir çoğaltırdı ki ışığı, beşerin gözünü kör eder, "Yettir Allah!" diye bağırtıp da gölgelere uğurlardı.

Taş yol, kış vakitleri de hamamdan taşan ifrazat dolu suları karın, yağmurunkiyle birleştirir, leş gibi gölcükler yapar, yolcuyu tiksindirip yolundan döndürürdü. Sokak konağın sakinine vefakâr bir köpek, dışardakine de cefakâr bir sırtlan olur sırttır da sırttırdı.

Batuhan ile Baturgan'ın nereden başladığını bilmedikleri, Çin Seddi emsali kabristan duvarı hamamın durduğu çıkmazda biter, ölünün yıkandığı gasilhaneyle dirinin paklandığı hamamı birbirinden ayırır ama nihayetinde ölümün de yaşamın da birbirine ne kadar yakın olduğunu fısıldayarak geleni geçeni korkulara, telaşlara gark ederdi. Konağın sağındaki boş arsanın biraz ilerisinde yanmış, yıkılmış, katran karasına dönmüş tahtalarıyla senelerdir durup duran sevimsiz harabe ise günahkârlara cehennem alevlerini hatırlatmakta mahirdi. Sokak bu sebepten pek ıssız, pek de nursuz, uğursuz bir sokaktı. Sabahın köründe uykusunda ihtilam olup gusül abdestine niyetlenmiş garibanlardan, gecenin birinde aşüftelerden dönen arsızlardan başka da neredeyse uğrayan olmazdı. Onlar da suratları yer ile yeksan gelir, abdest alıp paklanır, binbir tövbe ile arlanıp da kaçarlardı.

"Bak Batuhan, yine kafasını yere eğmiş bir adam geçiyor hızlı hızlı. O da mı birinden korkuyor biz gibi?"

"Biz mi? Ben korkmuyorum bir kere."

Batuhan'ı kardeşini korkutmak kadar eğlendiren şeylerden biri de onu uykusundan eden bu kaçak göçek adımların sahibi adamları korkutmaktı. Sokağın koyu sessizliğinde uçan sinek bile duyulurken bu yumurta topuklu ökçeler tellal davulu olur Batuhan'ı zevkle Baturgan'ı kederle uyandırırıldardı. Batuhan yattığı yerden uzanıp lambanın fitilini kısar, usta bir tiyatoracı gibi hortlak taklidi yapıp sesine ulvi bir hava katar, konuşmakla fısıldamak arasındaki ince ayarı maharetle tutturup üst kattan sokağa seslenirdi.

"Tövbe et bre kâfir!"

Ayak sesleri durup da adam dere görmüş tavuk gibi kalınca devam ederdi.

"Ben de sencileyin giderdim o karılara. Harama uçkur çözerdim. Öldüm de ateşlerde yandım."

Ettiği halta zaten pişman, mücrim duygularla titreyen adamcağız sesin konaktan değil de mezarlıktan geldiğine o an ikna olur, ifrazatını bırakıverirdi donuna.

Batuhan bir ses duymak isterdi böyle gecelerde. "Yandım Allah!" diye, "Tövbe istiğfar!" diye bağırmasını isterdi tuzağına düşürdüğünün. Üç kuruşluk keyfini tamam edip, onu güldürecek olan şey, yaptığıının yarattığı tesiri duyabilmesi ve kurbanının korkmuş halini tahayyül edebilmesiydi. Bu da ondan gelecek bir ses, bir yakarış ile mümkündü. Sessizce sıvışanlar, birinin kendine oyun ettiğini anlayıp da siktiri çekip gidenler, öteki tarafa inanmayan kâfirler oyunu bozanlardı. Batuhan'ın hevesini kursağında bırakanlardı.

Sesin konaktan geldiğini anlayıp da konağın içindekini bilmeden kapıya omuz atacak, içeri girip ona haddini bildirecek ihtimal bir kabadaydan ise hiç korkmazdı Batuhan. Çünkü bilirdi ki sırf ayağa kalkıp da merdivenlerin başında dursa, (dursalar) bile aşağıdakinin korkudan ödü bokuna karışır, de-

ğil bir daha evlerine girmek, sokaklarından bile geçemezdi. Gördüğü manzarayı da hayatının sonuna kadar unutamazdı.

Görecek olana sorsan ihtimalle “Gördüğüm kâinatta eşi benzeri bulunamayacak kadar ender bir garabet” derdi. Melek Anne’ye göreyse manzara bir çocuk tekerlemesi kadar hafif ve latif idi.

Biri sağ, biri sol
Kayıp olmuş iki kol.
Biri sağda, biri solda
Var olmuş o iki kol.
Birleşip de tek olmuş,
biri kalın üç bacak.
Ezel ebed ant içmiş,
Hep yan yana duracak.
İkiyi hiç bilmemiş
tek vücutta bir ikiz.
Bana sorsan derim ki
Dünya güzeli bu giz.

Batuhan bebekliklerinden beri Melek Hanım’ın pişmiş kel- le gibi sırtarak onlara söylediği bu uyduruk tekerlemeden nefret ederdi. Sağ eliyle sağ kulağını kapatır, boşta kalan sol kulağını kuğu boynunun yardımıyla kardeşinin sağ kulağına yapıştırır bu lafügüzafı işitmek için beyhude çabaları.

Yine de hep işitirdi.

Tekerlemeyi ezberden bildiği için içinden mi duyardı yoksa kardeşi sol kulağıyla duymaya devam ettiği için dışından mı bilemez ve Melek Hanım’ın “giz” dediği o sırrı da hiçbir zaman çözmek istemezdi.

Ne olursa olsun o tek başına idi.

Her ne kadar Yaradan onun vücudunun soluna bu teneshire gelesice kardeşini nakış işler gibi işlediyse de Batuhan'ın ruhu sökülmeğe hazır teyeller gibi gevşek ve ayrılığa meyilliydi. Bir yük idi Baturgan ona. Sırtında değil de solunda çıkmış bir kambur, ona tutunarak yaşayan bir yosun, ayrılmayan bir kene, ölmeyen bir asalak idi.

Batuhan bazen kısacık bir an bile olsa kardeşinin teneshire gitmesini diler, sonra tövbeler ederdi.

Batuhan'ın aksine Baturgan'ın tekerlemeyi çok sevmesinin sebebi ise abisinin bir şeyleri duymak istemediği zamanlarda yaptığı gibi başını onun başına vermesiydi. Onun hoyrat hallerinin, hükümlerinin, buyurgan ve aşağılayıcı azarlarının arasında Baturgan'ın görebildiği tek sevgi kırıntısına benzer şeydi o çaresiz sığınaş. Bu sevincini adının manası gibi saklardı abisinden.

Evet abisiydi o. Alelade ikizlerde büyük olanın varlığı mevzu edilebilecekken onlarınkinde bu bahis dipsiz bir kuyu kadar muamma olsa bile.

Baturgan Batuhan istiyor diye ona "Abi" demekten hiç yüksünmezdi. Yeter ki onun gönlü olsun, biraz huzur bulsundu. Huzuru abisi için mi kendi için mi istediğini bile düşünmez, ayrı yaşamayı hiç tecrübe etmemiş birinin acemiliğiyle tek bir vücut için dilerdi. Nihayetinde abisinin mutluluğu kendi mutluluğu demekti.

Mutluluk ise onlara birbirlerinin eti kadar yakın olabilecekken Batuhan'ın kardeşine fersah fersah uzak ruhundan ürkmüş, yanlarına pek az uğramayı seçmişti. Çoktandır da oğlanların bucağını bilip ucunu bilemedikleri şu mezarlık duvarının ötesine, onların hiç gidemedikleri yerlere kaçıp saklanmıştı.

Batuhan bir gün kapıyı açıp yürümeyi, onu saklandığı yerden çıkarmayı ümit etmişti. Lakin... İşte o lakin yazıyla kısa-

cık bir kelam iken manası ile onun hayatının 17 senesine teka-bül eden uzun bir engel idi. Onun "lakin"i Baturgan idi.

Başkaları için "yepyeni bir dünyanın kapısını açmak" bir mecaz olabileceksen Batuhan ve Baturgan için cümlelerin tam manası ile hakikatin kendisi idi. Çünkü evlerinden başka bir dünya görmemişler, görememişlerdi. Kapılarını bir kez bile açıp dışarı çıkmamış, çıkamamışlardı. Çıkmaya cesareti olan, ikinin birinden Batuhan'ı tutan Baturgan'ın korkusu değildi elbet. Gerekirse kolundan tutamasa da çekip sürürdü kardeşini dışarı. Ama yapmazdı, o da çıkamazdı. Çünkü çıkmaları demek, felaketleri demektir. Meraklı ve zalim gözlerin önce etlerinde durup lime lime edinceye kadar bakması, doyamayıp onların gözleriyle buluşması, oradan ruhlarına akması, oraları da tarumar etmesi demektir. Göz dediğın doymazdı, istediğini alana kadar durmazdı. Çıkmaları demek dışarıdakilerin zulmü demektir. Dışarıdakilerin onların başkallığını garabetlik, garabetliklerini de uğursuzluk addedip hayatlarındaki her felaketi onlardan bilmeleri, evlerini basmaları, hatta onları öldürmeye niyet etmeleri demektir.

O deli komşu kadın sayesinde ucundan kıyısından bildikleri aşğılanmanın zehir tadı Batuhan'ın senelerce tüküremediğı bir tortu olup ağzına yerleşmiş, oradan da kalbine akıp kurumuş kalmıştı. Dışarı çıkmaları, beraber çıkmaları Batuhan'ın hükümdarlığının da sonu demektir.

Batuhan'a göre mutluluk demek ayrılmak demektir. Şu ikizinden ayrılmak. Velez ki bu gerçekleşmesi imkânsız bir ihtimalse ve ömürleri böyle nihayet bulacak ise o vakit bir ihtimali daha vardı; bir salgının, bir illetin yahut bir zelzelenin kendisi dışındaki bütün insanları öldürdüğü bir dünyanın ihtimali. Onun mutluluğı işte ancak böyle mümkün olabilirdi.

Baturgan'a göre ise herkesin onları oldukları gibi kabul edip sevebilecekleri bir köşecik ile.

Ve yine ikisi de bilirdi ki Batuhan'ın ikinci mutluluk ihtimalinin gerçekleşmesi Baturgan'ınkine göre daha bile mümkündü.

Ayrılabilseydi. Ah ayrılabilseydi Batuhan.

Ne demişti Hekim? "Biraz daha büyüsünler... Belki."

17 yaşındaydılar artık. Batuhan daha ne kadar büyümele-
rinin lazım geldiğini düşünüyor, ömürlerinin az olduğuna kanaat getiren ama bunu onlara söyleyemeyen hekimin mesut olmaları için yalancı bir ümit vadettiğini hissediyordu. Her geçen gün birinci ihtimali olan ayrılışlarının imkânsızlığına biraz daha inanıyor, biraz daha bunalityordu.

Karşısında Melek Hanım'ın anlattığı masallardaki gibi bir cin olsa üç dileğinden ikisini cine bağışlar sırf ayrılışını dilerdi Batuhan. İki ayağıyla salına salına yürüyüp gidebilmeyi, bir daha da bu meşum sokağa dönmemeyi. Elbet bu ayrılıktan sonra kardeşi de yaşasın isterdi. O kadar da insafsız değildi Allah için. Ama bir daha ne görmek ne de o cılız sesini duymak isterdi "o" karı kılıklının.

Böyle hayaller kurduğunda kardeşinin "bu" değil de "o" olabildiğine hayret ederdi. Kalbinde bir yer, onun terk-i diyar edebileceğine, kurduğu hayal kadar bir zaman inanmış olurdu demek ki. Yanındaki "bu" değil de "o" olsaydı da, yanında olmasaydı keşke. "O" ne güzel ne uzak bir kelamdı. Tek başına, küçük dururken, hürriyet kadar büyük bir ummanı anlattırdı. Batuhan değil umman, bir deniz, bir göl bile görmemişti ömründe ama Melek'in getirdiği kitaplardan, resimlerden bilip hayran olduğu o suya bir gün eliyle dokunabilmeyi ve bunu yaparken de tek başına olabilmeyi dilerdi. İki rüyasından biri mutlaka denize çıkardı, öbürü de makaslara, bıçaklara ve kesen başka her şeye. Batuhan'ın düşleri uyurken Baturgan'a da sirayet eder, onun zihninde bir kâbusa dönüşürdü.

İkisi de rüyalarında devasa bir terzi makasının onları birleştikleri yerden ktır ktır kestiğini görürlerdi. Bu makas Batuhan'ın rüyalarında ağrısız, acısız, zahmetsiz bir hürriyetin anahtarı olurken Baturgan'ın kâbuslarında kanlı ve acılı bir Azrail orağına dönerdi.

Batuhan düşlerinde yaşar, Baturgan kan uykularında ölürdü.

Elbet uyanırlardı. Sabaha yaşıyan kahreder, ölen minnettar kalırdı.

"Hayırlı sabahlar abi. Uyandın mı?"

"Huu."

"Helaya gidelim mi?"

"Kalk"

...

"Gece gittin mi gene bir yerlere abi?"

"Gittim tabii. Ya ne sandın?"

"Nerelere gittin? Anlatsana."

"Konuşasım yok şimdi. Sorup durma."

"Sen kakamızı yaparken laf edelim, ses olsun istiyorsun ya ondan dedim."

"Bu sabah istemiyorum. Sıç hadi çabuk, zevzeklenme. Melek Anne gelir şimdi. Öf! Ne yedin sen be? Rezil. Eşek ölüsü gibi koktu."

Melek hiçbir yere gidemeyenlerin rüyalarında gittikleri yerlerin yürüyüp de gidebilenlerinkinden daha hakiki olduğunu anlatmıştı onlara. Çocukluklarında onları avutmak için rüyaların hakikatin kendisi olduğuna inanmalarını istemişti. Büyüdükçe tavsamış, sasılaşmış bir yalana tutunmak bile bazı sabahlar yine de tek eğlenceleri olmuştu.

Boş bulunup da kardeşinin susmasını istediğinde gelen sessizlik herkesin aksine yalnızlığı değil ikiliğini hatırlatırdı Batuhan'a. O ise yalnızlığa hasretti. Sessizlik kafasındaki seslerin hücumu olur, ikiliğini daha da kafasına vurur, etini daha da ağırlaştırırdı. Batuhan muhabbetin yalanını sessizliğin ağır hakikatine tercih ederdi.

"Gittim ya... Gittim elbet. Şık ve zarif beyefendilerin, şemsiyeli güzel kadınların olduğu bir memleketti. Kaldırım kenarlarında kahveleri olan, o kahvelerde kadınların ve erkeklerin beraber oturup pastalar yediği, şerbetler, şaraplar, kahveler içtiği asri bir yerdi. Her yanından vızır vızır velespitler geçiyordu. Bazısının ön tekeri arkadakinden büyük velespitler. O kadar hızlı, o kadar çoktular ki az daha bir tanesine çarpıyordum. Koşa koşa kendimi karşı kaldırıma attım. Bir kahveye oturdum. Oralarda kuşluk çoktan bitmiş, vakit akşamüstüne dönmüştü. Bir kadeh şarap söyledim. İki küçük köpeğini tasmaından tutmuş, kabarık etekli, çok güzel bir hatun yanıma oturdu. Bana gülümsedi. Ona da bir şarap ismarladım. Karşımızda dev gibi bir inşaat vardı. Adamlar göklere tırmanıp, arşa yükselen, demirden bir heyula dikiyorlardı. Kan ter içinde. İzlemesi bile nefes kesen bir serüvendi. La Tour Eiffel imiş ismi. Yanındaki hanım arkadaşım söyledi. Ona bunu bildiğimi, buralara ziyadesiyle geldiğimi ve dolaştığımı, çokça da kitap okuduğumu söyledim. Tesirim altında kaldı. Beni pek beğendiğini gülümsemesinden anladım. Evine davet edip, ikinci kupalarımızı orada içmeyi teklif etti. Hay hay dedim. Köpeklerinden birinin tasmaını elime aldım ve beraberce yürüdüük. Ötesini ne sen sor, ne ben söyleyeyim."

Konuşmak yalnız kalabilmenin tek yolu idi. Kendine konuşur, kendine anlatırdı o da.

Baturgan onun bütün anlattıklarının Melek'in getirdiği Latin alfabeli, resimli, ecnebi mecmualardan öğrendikleri ve misliyle hayalinde canlandırdıklarından oluştuğunu bilir ama ses etmezdi. Evin en sevmedikleri yeri olan hela, günün en sevmedikleri vakti olan büyük abdest vakti böylelikle daha tahammül edilebilir olurdu.

Yerden yüksek, üstünde iki mabatlık yuvarlak iki delik olan, gemi tahtasından çakılmış, emektar helaları orta bacaklarını tam kırıp da çömelemeyen ikizlerin imdadına seneler evvel yetişmişti. Gündelik eşyanın oğlanlara göre tanzim edilmiş hallerinin mucidi olan Melek Anne'nin icadıydı bu ikili taht. Melek bu koca lazımlığı saltanat koltuğuna benzetir, oğlanların her kaka yapışlarında padişah mertebesine eriştiklerini iddia edip başlarındaki padişahın da zaten sıçmaktan başka bir Şey yapmadığını söyler, ardından da kahkahayı basardı.

Delişmendi. Dünyaya metelik vermez kahkahasıyla ve benzerine az rastlanır zekâsıyla nam salmış bir kadındı. Böyle bir zekânın mayası bozuk bir Őahsiyet için beraberinde getireceği kibri tabiatı sağlam olduğu için elinin tersiyle itmiş, kimselere büyüklenmemişti.

Babasından öğrendiği riyaziye ve cebir bilgisiyle ölçüp biçer, eşyanın emsalini bir kâğıda çizer, marangoza yahut demirciye koşar, icadını adamların Őařkın bakışlarına, kıskançlıklarına, küçmsemelerine aldırmandan milimi milimine yaptırırdı. Adamların bütün olmazlanmalarını, nazlarını, niyazlarını hiçe sayar, kıskançlıklarının getirdiği öfkeyi görmezden gelir, nihayetinde haklı çıkınca da "ben demiştim" demeden sanki herifçioğlunun kendi icadıymış gibi onu taltif edip, tebrik ederdi. Eh böyleli lazımdı bu kaz kafalılara. Çünkü ye-

niden ve yeniden işi düşecekti onlara. Bunu bilir, adamların kof izzetinefislerine hanel getirmezdil. Hatta bazen bu gudubet suratlı, avanak esnaf takımının onun fikirlerini çalarak, bazı icatlarının aynını yaptığını, vitrine koyup satışı çıkardığını görür, sadece gülümserdi.

Neler neler yaptırmıştı ikizler için. Alt kata insanler, üst kata çıkınsınlar diye tırabzana bağı, elle çekilen bir merdiven kızağı, tutunup da rahatça doğrulup, yine kolayca yatabilmeleri için tavanlara asılı makaralı urganlar, yorulduklarında oturacakları ama evin içinde dolanmaya devam edebilecekleri ikili koltuklu tekerlekli iskemleler, daha da neler.

Ev bu haliyle deli bir ilim adamının rüyalarından fırlamış hayallerin hakikat bulmuş hali gibiydi. Gören olsa bu ilimin “adamını” düşünecekken Melek Hanım yine müstehzi gülümser, “kadın başına” lafına sümüğünü bile atmazdı.

Fransızca ve Latin alfabesi bilir, bol bol okur, bazen de hiç kimsenin görmediğı, okumadığı bir şeyler yazar sonra da beğenmez yırtıp atardı. Hiç evlenmemişti. İkizlere fayton hızı ile üç saat ötede, Beykoz’un gözlerden uzak bir konakçığında onun “ahiretliğim” dediğı ama başkalarının imalı bakışlarla “hanım arkadaşı” addettikleri bir kadınla yaşardı. Bazen gün aşırı, bazen her gün selam ve yemek gönderen bu Şayeste Ablaları ikizlerin çocukluklarında birkaç sene onlarla beraber yaşamış sonra evine geri dönmüş ama onları elinin lezzetinden ve haftada bir ziyaretinden mahrum bırakmamıştı. Melek Hanım oğlanların perhizine uygun, fırından yeni çıkmış, az hamurlu, bol otlu börek tepsilerini, sepet dolusu az şekerli sütlaç ile kaymağı alınmış manda yoğurdunu, rayıhası binbir türlü taze sebzeyi bir faytona yükler, nümayışı bol bir panayır gibi yel yepelek girerdi kapılarından içeri. İkizlerin rızkına düşen para küçük bir servete tekabül etse de Melek her seferinde

faytoncuyla kavga dövüş pazarlıklara girer, oğlanların parasının kuruşunu ziyan etmezdi.

İkizlerden her şeyi esirgeyen kader, uğruna her şeyin göze alınacağı bir tek şeyi esirgememişti.

Yine aynı kader esirgemediği para ile “para saadet getirmez” lafını da haklı çıkarmış, kaderliğini ziyadesiyle göstermişti.

Adalar’ın İstanbul’a bağlanışının üzerinden kırk sene geçmişti ki güzelliğinin söylentisi Büyükkada’ya sığmayıp İstanbul’a taşan on yedi yaşındaki “Adalı Ruhsar Hanım” kendisini görmek için Ada’ya gelip de ona büyük bir aşkla bağlanan, bir vakit İstanbul’a dönmeyip dileğinde ısrarcı olan Akif Bey’e “Evet” demişti.

Üst üste üç akşamüstü izini sürdüğü “Ruhsar Hanım’ın sahil yürüyüşleri”nin ilkinde Akif Bey Adalı dostunun “İşte bu” diye işaret ettiği kızı (yüzündeki tüle rağmen) görüp vurulmuş, ikinci akşamüstü yollarını beklerken yorulmamış, yanına gidip selamlamış, onun üç adım gerisinde yürüyerek kendini ve sahip olduğu tüm meziyetleri bir bir anlatmış, üçüncü akşamüstü de kızın yere attığı ipek mendili alıp mutlulukla koklamış, ertesi gün de dostunun ailesini velinimeti yapıp kızı anasından istemişti.

Pembe Hanım oğlanın yakışıklılığına diyecek laf bulamasa da soyunun sopunun muamma oluşuna hayıflanmış ama eşinin vefatından sonra düştüğü hayat gailisine yenilip pır pır eden yüreciğini susturmuş, kızını vermişti.

Ruhsar Hanım Akif Bey’in yaptırdığı konağa gelin gelirken yanına katıp getirdiği annesinin de kendileriyle yaşamasını şart koşmuştu. Anasız, babasız nice sıkıntılarla büyümüş, fe-

“Tanıyordu Ay onları. Batuhan ile Baturgan’dı isimleri. Biliyordu. Kendine benzetiyordu bazı bazı. Bilhassa yarımday olduğu zamanlarda onun bir tarafı ışıktay, bir tarafı karanlıktay kalan hali gibilerdi.”

Ayrılığı imkânsız bir ayrıılışın hikâyesi bu... daha önce hiç yazılmayan... Yaralı bir masal bu... daha önce hiç anlatılmayan... Eski İstanbul’da, mezarlığay bakan bahtsız bir köşğ. Ve on yedisinde iki kardeş; yan yana yaşayan ama apayrı dünyalara savrulan. Aşında aklay hayale gelebilecek tüm zıtların kardeşliğı bu roman; barışın ve savaşın, nefretin ve merhametin, uğurun ve lanetin, dostluğun ve düşmanlığın.

Gözümde Deliler Taştı ile başlayan edebiyat yolculuğunda Çağın Irmak ilk romanıyla kelimelerin çalkantılı sularında daha da derinlere iniyor, karanlıklarda yolumuzay bulmamız için bize kör edici bir ışık yakıyor.

“Beyaz perdede yarattığı şahsına münhasır dünyalarla tanıdığımız Çağın Irmak, bu defa edebiyat karasularında, sözcüklerin tılsımıyla anlatıyor hikâyesini. Bir yandan tebessüm ettirirken bir yandan da iç sızlatan bu ilk romanla, belki de en lüzum duyduğumuz zamanda, en lüzum duyduğumuz hayali fısıldıyor kulağımıza: yan yanalık. Büyük kopuşların, yırtılışların, aldandışların, ayrıılışların, pişmanlıkların gölgesinde de olsa, her şeye rağmen ve hatta inadına, daima yan yanalık...”

Nermin Yıldırım

